

ХРИСТОС И САТАНАТА

Според Божия план Исус Христос има централната роля в създаването и изкуплението. Всичко е „създадено чрез Него и за Него“ (сравни Посл. колос., 1,16). Библията много ни говори за царството Божие, но и за царството на Сатаната; говори ни за мощта и силата на Бога създател и Господар на вселената, но и за мощта на тъмнината; говори ни за синовете Божи, но и за синовете на Сатаната. И затова е невъзможно да се схване Христовото изкупително дело, без същевременно да се вижда разрушителното дело на Сатаната.

Исус дойде при нас в този наш свят, за „да съсипе делата на дявола“ (I посл. Йоан, 3,8), за да освободи човека от сатанинско робство и, след като унищожи царството на Сатаната, да установи Божие Царство.

Сатаната е „открай време човекоубиец“ (сравни Йоан 8,44); той е неприятел, съблазнител, клеветник и чрез него в този наш свят са влезли злото, болката, грехът и смъртта. **Исус** го нарича „княз на този свят“ (Йоан, 14,30); **св. Павел** говори за него като за „бога на този свят“ (II посл. Коринт., 4,4); **св. Йоан** твърди, че целият свят лежи във властта на Лукавия (I посл. Йоан, 5,19).

Тук ясно трябва да се каже, че в голяма заблуда са онези модерни теолози, както и мнозина други, които днес отричат съществуването на Сатаната, твърдейки, че това било само някаква абстрактна идея за злото и че не бивало да плашим хората със Сатаната, защото той изобщо не съществувал. Когато Библията говори за дяволи, винаги говори за тях като за индивидуални

същества, надарени с разум, воля, свобода, предприемчивост. Това се потвърждава и от преданието на отците, и от катехезата. Затова този, който отрича съществуването на Сатаната, отрича и греха, затова не може да схване Христовото дело на изкуплението.

Сатаната наистина е могъщ и мощта му е опасна, защото той е същевременно прелъстител, лъжец и скрит, подъл. Сатаната не обича да бъде разобличен, разкрит. Някой много остроумно е определил, като написал: „Най-голямото лукавство на Сатаната се състои в това да ни убеди, че не съществува“. Съвсем ясно! Защото, ако ни убеди, че не съществува, човек изобщо не отчита този фактор в живота. А тогава Сатаната може да ни „води за носа“ и „вода да газим, жадни да ходим“, без изобщо да съзнаваме това. Може да разпали лични, обществени, семейни вражди по целия свят, като стане причина за страшна и яростна тирания. Вижда се как в днешно време той много добре успява по този начин.

Евангелията придават голямо значение на непосредствения сблъсък на Христос със Сатаната. Разбира се, във всички тези сблъсъци подчертават пълното поражение на Сатаната.

За да схванем същността на влиянието на Христос върху Сатаната, важно е да обърнем внимание на някои изрази, които ни дава Светото писание. Така например, **св. Йоан**, в първото си послание, казва: „Затова се яви Божият син: да съсипе делата на дявола“ (I посл. Йоан, 3,8). А **св. Петър**, с желание да обясни накратко Христовото дело пред първия конвертит от езичеството – Корнилий, казва така: „обикаляше да прави благодения и да изцелява всички угнетявани от дявола“ (Деяния, 10,38). И накрая, когато **св. Павел**

желае да обясни борбата, която християнинът трябва да издържи и да остане последователно верен на Христос, казва: „Облечете се в пълното Божие въоръжение, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този свят, срещу духовете на злото в небесните места“ (Посл. ефес., 6,11-12).